

[Jørgen Winther]

på, at der ikke var uenighed mellem udenrigsministeren og Venstres ordfører på dette punkt.

Vi siger ja til en oplødning af sanktionerne, og hvis det er sådan, at man kan se, at landskabet har ændret sig, så kom bare på talerstolen! Vi har møde i Udenrigsudvalget om en halv times tid.

Venstre er klar til at ændre på køreplanen, men vi stod bag den, fordi det var, hvad vi kunne få frem dengang.

(Kort bemærkning).

Pernille Forchhammer (S):

Jeg kan stadig væk ikke forstå, hvordan man kan tilslutte sig en køreplan og så stå heroppefra og underkende delelementer af den køreplan, når man ikke i sit betækningsbidrag har taget forbehold og vist sin skepsis over for de punkter i køreplanen.

Jeg vil også gerne sige til Venstres ordfører, hr. Jørgen Winther, at hvis Venstre ønsker at ændre den køreplan, er det i Udenrigsudvalget, man kommer med et forslag. Man beder om, at sagen bliver taget op. Det har partiet Venstre eller hr. Jørgen Winther mig bekendt ikke taget initiativ til.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Da man godt må citere, hvad man selv har sagt på udvalgmøder, vil jeg gerne citere mig selv. Jeg har sagt flere gange, at Venstre og regeringen var klar til at ændre på køreplanen, hvis der var partier, der ønskede det. Vi er klar til at forhandle om det når som helst.

Hvis fru Pernille Forchhammer ikke kan forstå det, kan jeg ikke forklare det for hende.

(Kort bemærkning).

Pernille Forchhammer (S):

Har partiet Venstre bedt om at få sat sagen på dagsordenen? Eller har man snakket lidt i krogene?

Ebba Strange (SF):

Inden jeg forholder mig til udenrigsministerens forslag til lovændring, vil jeg kommentere den sidste ordveksling.

Nu har både Kristeligt Folkeparti og Venstre givet udtryk for, at de ønsker køreplanen ændret. Begge partierne står bag køreplanen.

Det er hr. Jørgen Winthers sidste bemærkning, der får mig til at starte med det her. Efter alle de erfaringer, jeg har i politisk håndværk, er det sådan, at det er den part, der ønsker en tekst ændret, den part, der ønsker en lov ændret, den part, der ønsker at ændre en beslutning, som én gang er truffet – det er den part, der kommer med et forslag til, hvordan man ønsker den beslutning ændret, og så forholder andre sig til det.

Sådan har jeg arbejdet i de 20 år, hvor jeg har arbejdet med disse ting. Og jeg mener, det er en hensigtsmæssig måde at arbejde på. Det er jo ikke til for nogen, som ikke har behov for at ændre en tekst eller et forslag, eller hvad det nu er, der skal ændres, at gætte sig til, hvad det er, man vil have os til at lave. Noget, som vi ikke selv har behov for at lave.

Så jeg venter med interesse at se noget på papir om, hvordan man fra Kristeligt Folkepartis eller Venstres side ønsker køreplanen ændret. Det kan vi så bruge som baggrund for en debat i Folketingets Udenrigsudvalg.

Vi har intet behov for ændringer, heller ikke af loven, og derfor har vi det svært med udenrigsministerens forslag til ændring af loven. Med hensyn til det lovforslag, som vi behandler, vil jeg sige, at fru Agnete Laustsen har ret i, at med udenrigsministerens forslag får vi den generelle dispensationsadgang, som fru Agnete Laustsen naturligvis er glad for, men som vi i SF er meget bekymrede for.

Vi har sagt offentligt i forbindelse med drøftelser af Skamolsagen, at vi ikke er interesseret i at åbne for en generel dispensationsadgang.

Derfor er vi mere tilhængere af det, fru Agnete Laustsen kalder en lex Skamol, og som jeg godt kan forstå at fru Agnete Laustsen ikke bryder sig om. Det gør jeg i virkeligheden heller ikke. Jeg synes ikke, det er klædeligt, hvis man i lovgivningen har sådanne helt præcise henvisninger til enkelttilfælde.

Alligevel er det det, vi vil forsøge, når vi får sagen op i udvalget. Vi vil prøve, om vi kan ændre ministerens forslag, således at det ikke bliver en generel dispensation, vi åbner for, men en dispensation, som lige præcis kan hjælpe den virksomhed, som det nu handler om.